

ק"ט:

הגזול ומאכיל פרק עשירי בבא קמא

עין משפט
גז מצוה

קמא א מ"י פ"ו מהל'
גניבה ה"ל ט סגג
עשין פה טשיע' ח"מ ט'
טח טע"י יב:
קמח ב מ"י סס טור
ש"ע סס פט"י יא:
קמס ב מ"י סס טשיע'
סס פט"י יב:
קב ד טשיע' ח"מ ט'
פט"י יא:

מוסף רש"י

קצרא שמי' ק"ר, ק"ר, ק'
שסס גלגון יחטאל וסס
טכנין, שחטמי אחרים על
סס שמקלרין כג"י לזר
שכוכסין אהן כגלגון
מ"מ, שקרין פולגרי,
והייט דמתרמקין עין רונג
(ש"ב יז) ע"ל קדל'ה
(תענית כג:).
הדרן עלך מסכת ב"ב

ולא יטיל בו יוסר מג' חובין. דרך הסוקרים למה לולאות של טוי
נמטת לארכו של כגד שמתחו כהן כשהוא נסרק וחובטו נמקלות
וכשנגמר ויולטין אותו מקום הלולאות שנמחה שם משהו אותן
ונוטל אותן הקצועים לעצמו כדלמך לקמן ואשמועינן מנה שלא
יתפרס לאותן לולאות נחוקה כדי
שלא יוכל למחמו יותר מדאי אלא
ג' חבין ימינין גלג"ו ג' תפירות
נמחט: ופשוטיו. מקום הכליות
שנמחה שם ונוטל במקפדים: אפילו
עד טפה. ליטול ממנו לרעות רחכות
טפה: אלימי. גמין שניס: גלימא.
טלית העשויה לכל יוס וכשהוא
סורק לשמיו נוטה ליקרע מהר:
סריבלא. עשוי לכבוד ולנוי וכשהוא
סורק לשמיו נהה יותר: גלימא
משויבו לארכו. כדפרישית לעיל:
הפיוגא. אינו נראה אלא שני ראשיה
המלוין לכן משהו לרחה ג' ראשיה
המלוין: ה"ג אמטוי ואסויי חד או
דלמא אמטוי ואסויי פרי. מנהג
חופר אומן להוליך ולהביא המחט
כגד קודם שימשוך כל החוט וקא
מנעיא ליה הק' ג' חוטין דקמי מי
חשיבא הולכה והוצאה חד דהו
לבו ג' הולכות וג' הוצאות א"ר
הולכה והוצאה מרי חשיב ליה:
אירין. דרך הגדיל להניח לזר כקנה
של ערב כדי שלא יאל הערב מן
הקנה לכאן ולכאן והוא של צעה"ב:
נירין. לזיירין: פקעיות. לזשיירין:
פוקלנין. טרימי"ש שעשין לריעות
הגארגות מעומד ואין עושין להו קנה
כדרך הגדילין: כגד מנומר. כלומר
אפילו מנומר כגדסס הרבה אע"פ
שרגלים לדבר שגגז האמר מן בגדים
שארג לוקחין מהן דקניניהו כשינוי:
טווי (ג) אריג. והיינו אירין דלמחן לא
יקח אס טלג'ו) הגדיל לוקחין דקניניהו
כשינוי: ארוג מכעי. הא ה"ל טווי
קודם לאריג: פיי. שררות שרימי"ש
דלא טוואן קודם לכן: אפוס.
כשמביאין לו כגד לכבוע חותך ממנו
מעט לפני כבועו לידע אס יקלוט
את הכבוע ופעמים שמעכו אלו
ושכחו כעלים: דוגמאוס. שמביאין
לו הכעלים לזר לכבוע ומביא עמו
מעט לזר לכבוע ואומר מה אכע
לי: פלושי למר. שחלש מן הגמיה
האמר מעט מעט: אכל לוקחין
ממנו כגד לכבוע. דכגד שלס
לא כגד ואי נמי נכבו קנייה כשינוי:
טווי וכגדיס. והק' דוגמאות

שטוואן או עשה מהן כגדים לוקחין: הספא טווי שקלין כגדיס
מכעי. הא אין כגדים אלא טוואן: נמטי. לכדין פליטרי"ש
בלע"ו ואין סס טווי: פקיעוין. רזניור"ש בלע"ו שמקלע מן העור
סביב: וספלושין. לזר המלוש מן העור: לזר העולה מן שטף
המים שלו. דלכר מועט הוא
ואפקורי מפקר ליה: קלר'ה שמיס
וקלר'ה שקיל ליה. הכוכס נקד'ה
קלרי בלשון ארמי וקלר'ה שהוא
מקלר מן הכגד איכיו שקיל ליה ודדיה
הוא: הכל עולין למנין פלגס. אותן
שגשה חוטין אס לא קלנן הכוכס עולין
למדת מלל קשר גודל שרר'ך להרחיק
אח תכלת של ציזית משפת הכגד
במסכת מנחות (דף מב:). קפיד
עלייהו. ונוטלין: מלל המחט. מלל
אורך המחט: וחוץ למחט. שכל זמן
שאין מן החוט אלא מלל המחט
מזומנס אין יטיל למחכו כגגד:
ככריית'ה גרסין ומעליה שפיא
מחט מג' על ג': לסיכסא. חבין
שפירשנו למעלה: פחוס מכלן למאי
חוי. הא אין יטיל להפוך המחט
ולמחמו: מגינה. שיר"ה בלע"ו וסבין
הוא שיש בו פגומת הרבה וקוללס
מהר: הספסכ כמגינה. פסקי עיזס
שהען ארוך ופוסקו: מקדת. טרייר'ה
והיוצא משס דק כעפר: ריטעי.
פליי"ה: והנגרר כמגינה. דק דק
שהיא משרת כמקום חתך דק כעפר:
חד הוא דאיכא. ורזמי היא ומשרת
שפאי גסין: מפססי אכניס. מרבע
אומן וממליק אומן: מפסגי אילנות.
כשיש בהן ענפים יותר מדאי קולץ
אחת מנבינמיס והיינו פיסוק לשון
דילוג והרחה: טיקוף שיך כהיגא
כמו וקף ככדי היער כגדול (ישעיה
י: היגא. קנה: ומנכשי זרעיס.
נוטלים ירקות מניניהס: ועודרי
ירקוס. כשהן מחפוט יותר מדאי
נוטל אחת מנינמיס כדי שיהא מקום
להרחיב ולהתפשט: חויו. שחמ של
מנואה חטין ושערין כעודן ירק:
מחא מפסיא. מקום כהמות הוא
ורחימן למרעה טוב:

הדרן עלך הגזול בתרא

וסליקא לה מסכת בבא קמא

פחות מוכאן חזי לסיכתא אלא אי אמרת מלא מחט וחויץ למחט משהו פחות
מוכאן למאי חזי אלא ש"מ מלא מחט וחויץ למחט כמלא מחט מינה:
מה שהחרש בו: ורמינהי מה שהחרש מוציא כמעצד והנפסק כמגינה הרי
אלו של בעל הבית והיוצא מתחת מקדה ומתחת רהיטין והנגרר כמגינה הרי
הרי אלו של אמר רבא באתרא דתנא אבא תרתי חציני לרבותי קרי לה כשיל ולזוטרתי קרי לה מעצד
באתרא דתנא ברא חד הוא דאיכא וקרו לה מעצד: ואם היה עושה אצל כו': ת"ר מסתתי אבנים אין בהם
משום גול מפסגי אילנות מפסגי גפנים מנפגי היגי מנכשי זרעיס ועודרי ירקות בזמן שבעה"ב מקפיד עליהם יש
בהן משום גול אין בעל הבית מקפיד עליהן הרי אלו של א"ר יהודה כשות וחזין אין בהם משום גול
באתרא דקפדי יש בהן משום גול אמר רבינא ומתא מחסיא אתרא דקפדי הוא:

הדרן עלך הגזול בתרא וסליקא לה מסכת בבא קמא

מסורת הש"ס

(א) מנחות טו. נדה סג.
(ב) ג' רש"י מעלות טו:
ד"ה קלר'ה (ג) ספ"ה:
טוואן, ד' כס"ה: למל'.

הגהות הב"ח

(א) נב' טווי ובגדיס:
(ב) שם חותך למחט:
(ג) רש"י ד"ה טווי ואריג
והני אירין דלמחן:

גליון הש"ס

גם' ולא יטיל יותר מן
שלוש חובין. מפרש רש"י
הפס' ו' מ' נוטל דניסר'ה
לכן חוכס: שם אמרי'
ואתווי הדי ונפין זה
מנחות דף ע"ו ע"ל ונפין
זה פירושלמי פ"ג דסוסה
הלכה מ': שם איבעיא
לזו מלא סחב. כעין זה
חולין ד' ל"ה פ"א:

לענין רש"י

ימינין [מרינין]. חפוס.
ליצירין [ליצירין]. נירס.
לישייר'ה [לזשייר'ה].
פקעות [של חוט].
טרימי"ש [טרימי"ש].
חזוי עוב. טרימי"ש
[מריני"ש]. גרילין [של
פסוק לא טווי]. פליטרי"ש
[פליטרי"ש]. קלר'.
רזניור"ש
[רזניור"ש]. חתיכות
[שקוטנו מהטור בשעת
עיבוד]. שיריה
[שיר'ה]. משור. טרייר'ה
[טרייר'ה]. מקדה.
פליי"ה. כמנחה.